



До последно да не знаеш ще успееш ли да намериш пари , за да заминеш, средно кошмарно пътуване и взрив от хубави емоции – така накратко може да се опише пътешествието на отбора на The Center до Лас Вегас. Въпреки че са шампионите ни по хип-хоп, Радостина Точева, Олга Голанд, Стефания Стоянова, Виктор Ангелов и Кремена Добрева трябваше да се оправят сами. Като по чудо успяха да намерят пари и да заминат за Щатите заедно с Марин, който е спечелил квота за индивидуално изпълнение по време на Fanta Dance Festival в София. Отвъд океана ръка им подава София – българка, която живее там. Топтанцърите ни я описват като супер спокоен и позитивен човек е. „Много се забавлявахме с нея. Много сме доволни, че се запознахме. Караше ни да си почиваме, понеже смяташе, че работим прекалено много“, обясни за udara.com Ради. А тръгването си е било направо трагикомично. Ето защо:



- Беше много смешно като тръгвахме. Заминаването ни съвпадна с изпращането на олимпийците ни и на летището имаше адски много медии – разказва Ради. - Тогава изпращаха отбора ни по борба. В същото време ние отиваме на нещо, което е със същите размери, само че в танците, но за нас така и никой не успя да разбере. Въпреки че писахме на зверски много хора, много малко от тях откликнаха. В крайна сметка не получихме никаква помощ, но въпреки това ние отидохме и

участвахме. За догодина вече ще знаем как да го направим така, че да може да се представим още по-добре.

- Какво всъщност ви се случи?

- След като си изтървахме полета и благополучно пристигнахме в Лас Вегас, все едно попаднахме в някакъв друг свят. Американците са много по-различни от европейците под всякаква форма – най-малкото сме много по-интелигентни от тях. Тук можеш да си говориш с хората, докато при тях стига само до „Здравей! Как си?“ и една глупава усмивка, която не разбираш. Но общо взето ние не стояхме много отвън при хората. Направо отидохме в казиното, където се провеждаше Световното първенство по хип-хоп.

Първият ден беше много стресово. Отидохме само трима души – аз, Оли и Стефи. А вътре има страшно много хора от целия свят и всички са с екипи, флагове на страните си. Имаше делегации от по 50-100 души, а ние отиваме трите. Нямахме никакви отличителни знаци, ти знаеш как заминахме - на чиста магия. Едва знаме си намерихме, взехме го от едно от момчетата, което тренира при нас, за което сме му безкрайно благодарни. Единствено помоли да му го върнем, но ние не успяхме – организаторите на състезанието поискаха да остане за тях, за да го имат и за следващата година.

- Как успяхте с подготовката?

- Ние имаме 9 часа да си направим танца. Реално го направихме от два континента и три града. Едното от момичетата беше в Ню Йорк на бригада, момчето беше в София и с тях по скайп танцувахме. И като се събрахме в Лас Вегас, 9 часа пред къщата на София яко танци. Със сигурност дадохме всичко от себе си и мисля, че се представихме по възможно най-достоиния начин.



Бяхме много притеснени, защото бяхме само петима. А България там изобщо не са я чували, ама под никаква форма. Но те Европа не знаят, камо ли България. Беше

много страшно, защото всички бяха с много знамена, облечени еднакво, с нарисувани лица – точно като на Световното по футбол. А всъщност сме на Световно по танци. Примерно излиза отборът на Мексико на сцената и цялата зала изригва, крещи се, барабани, свирки... брутално. Очакваш след малко и агитки да се сбият. Като ни представяха нас, беше много тъжно, защото първо ние бяхме адски притеснени, не сме имали такова вълнение. Излизаш на една сцена, която си гледал пет години по всевъзможни канали в интернет, мечтал си да си на нея и в един момент се озоваваш там. Краката ти се сковават и особено като знаеш как посрещат другите отбори... И всички стоят и само те гледат като полезно изкопаемо, тишина в залата, при което ти още повече се спичаш. Но след изпълнението ни пляскаха. Дори в първата част на видеото ни личи – докато осъзнаем какво се случва, сме едни притеснени... Много голям шок. Бяха ни извикали в 10 ч. сутринта, цял ден тренирахме, чакахме... после чакахме цяла вечер и се качихме на сцената в 2 ч. през нощта. Пиеш кафета, скачаш на едно място, ама то не помага. Накрая вече отборите заспиваха, беше много тежко. Това е буквално целия свят. Излязохме, показахме се, което беше много голямо постижение за нас. Стъпихме на тази сцена и обявихме коя е България, кои сме ние.

- А къде е България в цялата тая работа с хип-хопа?

- Между първия и последния отбор разликата в класирането беше в 2 точки, което е супер малко. Всичко беше на някакви стотни. След като слязохме от сцената, като се окопитихме малко, като осъзнахме къде сме, се разбрахме, че догодина ще отидем пак, но ще започнем да се подготвяме много по-рано и ще бъдем много повече хора. За да можем да защитим достойно това, което правим. Едно е да отидеш с 20 души, друго е да отидете 5, при това едва сте успели да заминете. Всъщност ние през цялото време не се готвехме за самия ни танц, ами мислехме за това как да заминем. □ □

Цялото ниво на състезанието беше адски високо. И много се радваме, че не им отстъпвахме на останалите отбори. Нямаше разлика между нас и тях. Като се разхождахме след това по улиците и ни питаха какви сме, а София ни представяше като шампионите по хип-хоп на България, изпадаха в тотална истерия американците, супер въодушевление. Когато у нас кажеш, че се занимаваш с хип-хоп танци, и отсреща недоумение. Беше много интересно в Щатите да видиш другата страна на реакцията. Не вярвах, че някъде хората реагират така, това беше много хубаво.

- Успяхте ли да завържете запознанства?

